

Імёны Якаў ЗЯНЬКО:

«На лёдзе даю волю эмоцыям»

Ён — адзін з нямногіх прадстаўнікоў беларускага фігурнага катання на міжнароднай арэне. У студзені абараняў гонар краіны на дамашнім чэмпіянаце Еўропы, а цяпер рыхтуецца да юнацкага чэмпіянату свету. У перапынках у сваім шчыльным графіку фігурыст раскажаў пра тое, чаму навучыўся ў вядомага трэнера алімпійскіх чэмпіёнаў Этэры Тутберыдзэ, як яго бацькі дзеля кар'еры сына пераехалі ў іншы горад і як яму ўдаецца спалучаць на лёдзе артыстызм з найскладанейшай тэхнікай.

— *Якаў, для пачатку хацелася б падвесці вынікі чэмпіянату Еўропы ў Мінску, бо эмоцыі пасля турніру ўжо ўлягліся.*

— Калі казаць пра спартыўны складнік, то я застаўся незадаволены сабой: павінен быў паказаць значна лепшы вынік. Лічу, што быў гатовы, але не справіўся псіхалагічна, маральна.

З аднаго боку, выступаць дома было складана, з другога — падтрымлівалі беларускія гледачы вельмі крута, я нават не думаў, што нашы балельшчыкі так могуць.

— *Чэмпіят Еўропы ў Мінску дадаў вам папулярнасці?*

— Бачыў плакаты са сваімі фотаздымкамі, было вельмі прыемна. Пасля пракату прыйшоў да мамы на трыбуну і, напэўна, хвілін 40 фатаграфавалася з балельшчыкамі. Мама ўжо скардзіцца пачала. Мне пісалі ў сацыяльных сетках, за дзесяць хвілін пасля майго пракату з'явілася 129 заявак у сябры ў «УКантакце». Але каб пазнавалі на вуліцы, не сказаў бы, можа быць, толькі каля «Мінск-Арэны».

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Карыснае хобі

«ПРЫРУЧЫЦЬ» ЦЭГЛУ І ГЛІНУ

Як інжынер-электронік стаў печніком

«Зімой мы чытаем артыкулы па тэме і нагульваем тлушчык. Я за халады звычайна пяць-сем кілаграмаў набіраю. Але першы аб'ект — і ўсё ўлятае», — жартуе Арцём КОРЗУН. Печы ён складае ўжо больш за дзесяць гадоў. Прызнаецца: праца цяжкая. Але прафесія запатрабаваная. Мы распыталі майстра, што самае складанае ў яго рабоце, якія сёння густы ў заказчыкаў і ці пагадзіўся б ён памяншаць месцамі з праграмістам.

У пячоннай справе Арцём, лічы, з дзяцінства.

— Усё пачалася з таго, што бацька мой, Антон Львовіч, купіў лецішча. Трэба было скласці печ, а спецыяліста няма. Таму ён вырашыў рабіць сам, па кніжцы — атрымалася з трэцяга разу. Потым сусед прыйшоў і папрасіў сабе печ. Так і пайшло. Бацька прысвяціў гэтаму ўсё сваё жыццё. Мне рамяство фактычна дасталася ў спадчыну.

Адмысловых курсаў для печнікоў Арцём не заканчваў — са школьных гадоў быў у таты на падсобных работах, пераймаў вопыт. Першыя заказы шукаў праз аб'явы ў газеце,

штосьці па дробязі падкідваў бацька — рамонт топкі, коміна.

— Цяпер практычна ўсе кліенты звяртаюцца да мяне па рэкамендацыі. Самая найлепшая рэкламная акцыя — гэта добрая печ. Я гатовы патраціць лішні дзень-два, каб зрабіць усё як след, — кажа мужчына.

Паралельна ён працуе інжынерам-электронікам (некалі скончыў БНТУ, факультэт інфармацыйных тэхналогій і рэабілітацыі). Тлумачыць: цалкам пераклучыцца на печы немагчыма — гэта вельмі цяжка фізічна.

(Заканчэнне на 5-й стар. «ЧЗ».)

Пазнаёміцца з прафесіяй

ГАЮЧАЯ МОЦ РОДНАГА СЛОВА

Малады хірург пра дапамогу, адказнасць і інвестыцыі ў здароўе

— Каб доўга не тлумачыць, як трэба прылегчы пацыенту для агляду, я паказваю карціну Франсуа Бушэ «Вакханка, якая грае на жалейцы» і прашу паўтарыць тое ж на куштцы, — сустракае нас у працэдурным кабінце сталічнай паліклінікі № 28 урач-хірург Дзмітрый КАРОЛЬ. — Бо калі раскажаш, што ды як, — працэс зацягнецца. А час сёння «дарагі».

«Нават рускамоўны пацыент кажа «дзякуй»

— Я вяду прыём на беларускай мове, і, ведаеце, пацыенты не скардзяцца. Падчас знаходжання на бальнічным шмат хто з маіх «падапечных» таксама пачынае размаўляць на ёй. Сыходзячы, усе пацыенты кажуць «дзякуй», — раскажвае ўрач.

На сваё першае месца працы Дзмітрый прыйшоў у жніўні мінулага года. Хлопец скончыў лячэбны факультэт

Фота Ганны ЗАНКОВІЧ.

Беларускага дзяржаўнага медыцынскага ўніверсітэта.

— На бюджэтную форму навучання я трапіў пасля перамогі на Рэспубліканскай алімпіядзе па біялогіі. Гэта дазволіла мне не здаваць цэнтралізаванае тэсціраванне, — раскажвае суразмоўнік.

Медыкаў у сям'і Дзмітрыя няма. Ён кажа, што прафесія заўсёды прыцягвала магчымаму дапамагаць.

— Я бачыў людзей, у якіх былі хібы знешнасці: апёкі, нейкія калецтвы, траўмы. На жаль, яны часта страчаюць сацыялізацыю, замыкаюцца ў сабе. Лічу, што калі невялікія пашкоджанні можна выправіць хірургічна — гэта трэба рабіць! Важна вяртаць людзей да жыцця! Мяне вельмі цікавіць пластычная хірургія. Але я не хачу

павялічваць пэўныя органы цела, а планую працаваць з чалавекам як з асобай, — удакладняе хлопец.

Пластычных аперацый малады ўрач пакуль не праводзіць. Дзмітрый выконвае невялікія хірургічныя ўмяшальніцтвы па выпраўленні былых швоў, дзе рубцы, напрыклад, няправільна зрасліся. Выдаляе розныя дабра-якасныя ўтварэнні. Карацей, усё тое, што можна зрабіць ва ўмовах амбулаторыі. «Дзякуй кіраўніцтву паліклінікі, што закупляюць неабходнае для гэтага абсталяванне», — дадае доктар.

«Больш за ўсё не хапае практыкі»

— На прыёме я заўсёды тлумачу пацыенту, што ў яго за захворванне, этыялогію апошняга. Напрыканцы прашу паўтарыць тое, што сказаў. Дыягназ асобна запісваю для хворага на паперцы, каб той змог пракансультавацца з іншым урачом (некаторым так спакойней) ці пацікавіцца ў іншых крыніцах, — распавядае пра свае прыныпы работы Дзмітрый.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)